

Arrest

nr. 137 562 van 29 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 24 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 september 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MAELEGHEER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 februari 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische vader.

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 12 augustus 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 28 augustus 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.02.2014 werd ingediend door:

Naam: B.(...)

Voorna(a)m(en): E.(...) B.(...)

Nationaliteit: Ghanase

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(.--)

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat hij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat om aan te tonen 'ten laste' te zijn uit de aanvraag dient te blijken dat er reeds een noodzaak van materiële steun in de (lid)staat van oorsprong of herkomst bestond. Om dit aan te tonen heeft betrokkene een aantal bewijzen van het overmaken van geld van de Belg naar een 'Janet Mensah' voorgelegd alsook een verklaring van een derde die zich uitgeeft als het hoofd van de familie van betrokkene. Wat betreft de geldtransferten kan de link met betrokkene niet gemaakt worden, waardoor deze niet als geldige bewijzen 'ten laste' in het verleden kunnen worden beschouwd. Wat betreft de verklaring van de derde betreffende het niet vermogend zijn van betrokkene in het land van herkomst. Deze verklaring werd kennelijk afgelegd door een familielid van betrokkene en heeft een gesolliciteerd karakter. Deze verklaring gaat niet uit van een objectief verifieerbare bron en kan bijgevolg niet weerhouden worden als afdoende bewijs. Er moet dus bijkomend opgemerkt worden dat niet aan de voorwaarde 'ten laste' is voldaan, zoals bedoeld in art. 40bis,§2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister/Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“1. Verwerende partij start met haar negatieve beslissing verwijzende naar artikel 40ter V.w. en stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen : “dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. ...”

Belangrijk is om te beseffen dat de negatieve beslissing werd genomen op 12.08.2014.

Op dat ogenblik heeft het Grondwettelijk Hof op 26.09.2013 bij arrest 121/2013 bovenstaand artikel reeds vernietigd wat betreft de voorwaarde van 120% van het leefloon.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om te verwijzen naar wetteksten die niet meer mogen gebruikt worden. Deze wettekst werd vernietigd en heeft dan ook geen enkele gelding meer.

2. Aangezien de vader van verzoeker, op heden een werkloosheidsuitkering geniet, wordt de aanvraag tot gezinshereniging door verwerende partij niet aanvaard.

Echter indien blijkt uit de voorgelegde stukken dat het inkomen onduidelijk is, moet verwerende partij in gevolge artikel 42 § 1, tweede lid Vreemdelingenwet nog steeds een bijkomend onderzoek voeren.

Artikel 42 § 1, tweede lid V.w. stelt immers: "Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid." (eigen onderlijning)

In casu is dit duidelijk niet gebeurd door de Minister of zijn gemachtigde gelet op de beslissing waartegen huidig hoger beroep, en ook uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verwerende partij niet bepaald heeft welke bestaansmiddelen er nodig zijn om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Men heeft zich in de beslissing blindgestaard op de werkloosheidsuitkering, zonder een effectief onderzoek te voeren, ondanks de bepaling van artikel 42 § 1, tweede lid Vreemdelingenwet. Er wordt immers enkel verwezen naar de werkloosheidsuitkering, van een nader onderzoek naar de behoeften van het gezin wordt niet gesproken.

Immers heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds gesteld dat er slechts tot een behoeftenanalyse moet worden overgegaan indien de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoende, toereikend of stabiel zijn. Wanneer niet voldaan is aan de voorwaarden omtrent bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, dan is de gemachtigde krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verplicht om te bepalen op basis van de eigen behoeften van de vervoegde echtgenoot en van zijn familieleden welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (RvS 19 december 2013, nr. 255.915) (zie ook RvV 21 februari 2014, nr. 119.325).

In casu mag het duidelijk zijn dat verwerende partij stelt dat de bestaansmiddelen niet voldoende zijn, maar in plaats van een onderzoek hiernaar te doen, stelt men simpelweg dat deze niet voldoende zijn en er dus niet voldaan is aan de noodzakelijke voorwaarde voor een gezinshereniging.

Verzoekster wenst daarenboven ook de verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 februari 2014, nr 100.514 waarin er staat:

"Uit de duidelijke bepaling van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van verzoekers, indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet voldoende zijn aangetoond in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker, zijn Belgische partner en kinderen dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling."

Echter heeft verwerende partij nagelaten om een behoeftanalyse te doen van het gezin, ondanks de wettelijke verplichting hiertoe.

Hierdoor kon verwerende partij onmogelijk in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing komen, en werd zowel het redelijkheidsbeginsel als de artikelen 40 ter en 42, §1, 2e lid van de Vreemdelingenwet geschonden."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de formele en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"1. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur, thans verwerende partij, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en deze moet steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 167.411, 2 februari 2007).

2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wat in casu van toepassing is, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verwerende partij heeft –zoals hierboven bij het eerste middel reeds weergegeven- nagelaten om een correcte feitenvinding te doen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke bevoegdheid enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3. Verwerende partij stelt dat het niet bewezen is dat verzoeker reeds 6 maanden vóór de aanvraag ten laste was van zijn vader. Verzoeker heeft hieromtrent wel stukken voorgelegd, aangezien zijn vader wel degelijk geld opstuurde voor hem aan zijn stiefmoeder, mevrouw Janet Mensah, die ook de zorg van verzoeker op zich nam in Ghana.

Het is dan ook logisch in het kader van de opvoeding dat men dit geld niet rechtstreeks overmaakt aan het kind zelf, maar wel aan de persoon die op dat ogenblik zorgt voor het onderhoud en de opvoeding. Wat zonder de financiële steun van verzoeker onmogelijk was geweest.

Verzoeker heeft niet enkel overschrijvingsbewijzen van geld aan zijn stiefmoeder toegevoegd maar ook een officiële verklaring van de “koning” van het dorp waar cliënt leefde, die de situatie bevestigde.

Verwerende partij stelt dat zij niet akkoord kunnen gaan met deze verklaring want deze is afkomstig van een familielid en heeft een gesolliciteerd karakter.

Wat moet verzoeker dan wel voorleggen?

Hij kan er ook niet aan doen dat de hoogste geplaatste persoon in zijn dorp de broer is van zijn stiefmoeder.

Daarnaast kan verwerende partij niet ontkennen dat dit officiële documenten zijn, ondertekend door het Ministerie van vreemdelingenzaken.

Of iemand “ten laste” is, betreft immers nog steeds een feitenkwestie dat met alle mogelijke middelen van kan worden bewezen (H.v.J. 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en H.v.J. 9 januari 2007, Jia, C-1/05). Het is dan ook niet redelijk van verwerende partij om verklaringen zomaar naast zich neer te leggen.

Immers betreft het nog altijd een financiële affaire en het is logisch dat voornamelijk de familie hiervan op de hoogte is en derden hier volledig buiten staan.

Het hoeft geen betoog dat het zelfs in België van een financiële instelling moeilijk is om attesten te verkrijgen dat geld wordt gestort aan die persoon om die reden, men kan dit niet verklaren want die derde weet niet wat er met het geld gebeurt. De familie daarentegen weet dit wel.

Men mag trouwens niet vergeten dat verzoeker op heden ook reeds ten laste leeft van zijn vader in België en dit al vanaf januari 2014, wanneer hij in België is toegekomen. Op het ogenblik van de bestreden beslissing was hij derhalve reeds 6 maanden ten laste van de referentpersoon.

4. Tot slot wenst verzoeker te verwijzen naar zijn leeftijd. Indien verzoeker meer dan één jaar eerder zijn aanvraag had gedaan, had hij dit niet moeten bewijzen, maar ging men ervan uit dat hij ten laste is. De vraag is natuurlijk hoe men dit verschil in behandeling verantwoordt, daarenboven bewijst verzoeker wel dat hij ten laste viel, maar worden de bewijsstukken door verwerende partij gewoon miskend.

Het mag dus duidelijk zijn dat verwerende partij niet op basis van een correcte feitenvinding tot de negatieve beslissing is kunnen komen en dit is in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, de formele en materiële motiveringsplicht.”

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis, §2, derde lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt als volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing stelt dat “om aan te tonen ‘ ten laste ‘ te zijn uit de aanvraag dient te blijken dat er reeds een noodzaak van materiële steun in de (lid)staat van oorsprong of herkomst bestond”.

Terwijl artikel 40 bis, § 2, 3e van de Vreemdelingenwet bepaalt dat als een familielid van een burger van de Unie dient te worden beschouwd: “3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven”.

Zodat uit de bepalingen van de wet niet kan afgeleid worden dat de noodzaak van materiële steun reeds in het land van oorsprong of herkomst diende te bestaan, en verwerende partij dus eigenlijk een voorwaarde toevoegt aan de wet ten nadele van verzoeker.

Volledigheidshalve merkt verzoeker op dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, verzoeker reeds meer dan 6 maanden inwoonde bij zijn vader, en dus wel degelijk ten laste was, zoals voorzien in de wet.

Artikel 40 bis, § 2, 3e lid van de Vreemdelingenwet is derhalve geschonden.”

2.2. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De door verzoeker aangehaalde artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoeker zowel de schending van de formele als de materiële motiveringsplicht aanvoert, merkt de Raad op dat dit niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

In de beslissing wordt eveneens verwezen naar het geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt onder andere het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(...)"

2.6. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 17 februari 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als een meerderjarige "bloedverwant in neergaande lijn" in de zin van artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet die ten laste was van zijn Belgische ascendent. Hij legde zijn paspoort en geboorteakte neer alsmede een kopie van de identiteitskaart van zijn vader. Bij die gelegenheid werd verzoeker gevraagd om, ten laatste op 17 mei 2014, volgende documenten neer te leggen: "bewijs dat hij/zij ten laste is van de referentiepersoon; attest van onvermogen uit het land van herkomst, bewijzen van financiële steun in het verleden, bewijs van inkomen referentiepersoon en attest dat hij/zij niet ten laste is van het OCMW". Verzoeker vervulde zijn dossier met volgende documenten: "een verklaring van niet-steunverlening van het OCMW, een werkloosheidsattest van het ABVV, een verklaring van onvermogen uit Ghana, bewijzen van geldtransfers aan mevr. J. M."

2.7. In een eerste onderdeel van zijn middelen verwijt verzoeker de bestreden beslissing te verwijzen naar wetteksten die niet meer zouden mogen worden gebruikt. De Raad stipt in de eerste plaats aan dat het door verzoeker bedoelde arrest van het Grondwettelijk Hof (GwH, 26 september 2013, nr. 121/2013) niet besluit tot vernietiging van de voorwaarde uit de door verzoeker aangehaalde bepaling. Bovendien is de bestreden beslissing geenszins gestoeld op het feit dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet zouden uitstijgen boven 120 % van het "bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie". Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat dit onderdeel elke grondslag mist.

2.8. Vervolgens meent verzoeker dat er een behoeftanalyse diende te gebeuren zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De Raad merkt echter op dat een behoeftanalyse zich luidens artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet slechts opdringt indien er in hoofde van de referentiepersoon bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen die niet voldoen aan de voorwaarden inzake toereikendheid, stabiliteit en regelmatigheid. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen kunnen werkloosheidsuitkeringen, conform artikel 40ter, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet, enkel in aanmerking worden genomen indien deze vergezeld zijn van bewijzen dat de betrokkene actief werk zoekt. Verzoeker legde wat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon betreft, enkel het bewijs neer van een werkloosheidsuitkering, zonder dat dit gepaard ging met bewijzen van actieve sollicitaties van de referentiepersoon. Deze vaststelling impliceert de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet in hoofde van de Belgische onderdaan. Aangezien er bijgevolg geen bestaansmiddelen zijn die in aanmerking kunnen worden genomen, bestaat er voor de gemachtigde van de minister, in tegenstelling tot verzoekers beweringen ter zake, geen verplichting om over te gaan tot een behoeftanalyse (cf. RvS 11 juli 2013, nr. 223 807).

2.9. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister op basis van de neergelegde stukken rechtsgeldig tot het besluit kon komen dat "betrokkene niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging" omdat "de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat hij actief op zoek is naar werk". Dit motief volstaat om de bestreden beslissing op afdoende wijze te schragen.

2.10. Verzoeker gaat tenslotte in op de overwegingen uit de bestreden beslissing dat niet zou voldaan zijn aan de voorwaarde 'ten laste' uit artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet. Volgens verzoeker volstonden de stukken waaruit blijkt dat geld werd overgemaakt aan mevrouw J. M. wel degelijk om te bewijzen dat hij ten laste was van zijn vader. Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift dat het geld aan zijn stiefmoeder werd overgemaakt en dat het logisch is dat het geld in het kader van de opvoeding niet

aan hemzelf werd overgemaakt. De Raad wijst erop dat de kritiek van verzoeker betrekking heeft op een overtollig motief en dat het eventueel gegrond bevinden ervan niet tot de nietigverklaring van het bestreden besluit kan leiden (cf. RvS 23 februari 2011, nr. 211.458). Geheel ten overvloede dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn tweede middel toegeeft dat er geen bewijs bestaat dat hij (rechtstreeks) ten laste was van zijn Belgische vader. Het feit dat de voorgelegde stukken officiële documenten zouden zijn doet hieraan geen afbreuk en het betoog van verzoeker dat het een feitenkwestie betreft is niet van aard om de pertinente overweging uit de bestreden beslissing te weerleggen dat “*de link met betrokkene niet (kan) gemaakt worden*”.

2.11. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien er reeds in het land van oorsprong of herkomst een feitelijke situatie bestaat die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat ze worden gesteund door de Belgische referentiepersoon omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien. Dit blijkt mutatis mutandis uit de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie (cf. HvJ 16 januari 2014, *Flora May Reyes t. Migrationsverket*, nr. C-423/12, r.o. 21) die ook op Belgische referentiepersonen kan worden toegepast. De gemachtigde van de minister voegt dus geen voorwaarde toe aan de wet door te vereisen dat de noodzaak aan materiële steun reeds bestond in het land van herkomst. Het feit dat verzoeker reeds sinds januari 2014 in België verblijft en bijgevolg thans reeds meer dan zes maanden ten laste zou zijn van zijn vader in België, is niet relevant. Ook het gegeven dat verzoeker vrij recent meerderjarig is geworden, ontslaat hem niet van de verplichting om het bewijs te leveren dat hij afhankelijk was van zijn vader indien hij het verblijfsrecht erkend wenst te zien.

2.12. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 40bis, §2, 3°, 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat niet in kennelijke wanverhouding tot de motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

De drie aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN